

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3511211400
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandřák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3511211400.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Mandřáka a členiek senátu JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. republika, G., Q., I. XXXX, zastúpeného: JUDr. Vladimír Fraňo, advokát so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Haškova 18, proti žalovaným: 1/ X. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. Q. nad B., B. XXX/XX, zastúpenému: Q.. X. Sumková, advokátka so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Námestie slobody 16, 2/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 50 000,- eur s prísl., o odvolaní žalovaných 1/,2/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 7C/235/2011 -408 zo dňa 07. novembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/, aby spoločne a nerozdielne zaplatili žalobcovi 10 000,- eur, do troch dní a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/ na zaplatenie 50 000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej porušením jeho práv na ochranu osobnosti. Žalobný návrh odôvodnil tým, že žalovaný 1/ dňa 13.07.2009 spôsobil ako vodič nákladného motorového vozidla dopravnú nehodu tým, že motorové vozidlo viedol po miestnej komunikácii, pričom pri vjazde na trojramennú križovatku, nedal v rozpore so svojou zákonnou povinnosťou vyplývajúcou mu z § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, prednosť v jazde motocyklu, ktorý viedol žalobca, v dôsledku čoho došlo k ich zrážke, pri ktorej žalobca utrpel zranenia spočívajúce v zlomenine strednej časti vretennej kosti na oboch horných končatinách s posunom kostných úlomkov zlomeninu veľkého hrboľa ramennej kosti vpravo s pohmoždením okolitých mäkkých tkanív, poškodenie nervového zväzu pravej hornej končatiny, dvojdobú ruptúru sleziny, otras mozgu, ktoré si vyžadujú hospitalizáciu a liečenie s práceneschopnosťou a obmedzením v bežnom spôsobe života. Žalovaný 1/ bol za uvedené konanie právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 13.05.2010, č.k. 1T/51/2010, bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmienčným odkladom na 24 mesiacov a trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá každého druhu v trvaní 12 mesiacov. Nákladné motorové vozidlo, ktoré viedol žalovaný 1/ bolo pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú jeho prevádzkou povinne zmluvne poistené u žalovaného 2/, ktorý z titulu zákonného poistenia poukázal žalobcovi plnenia titulom bolestného, náhrad za lieky, liečebných nákladov, škody na motocykli a zvrškoch, sťaženie spoločenského uplatnenia, jednorazové vyrovnanie a náhrada za stratu na zárobok počas PN. Pred nehodou pracoval na základe pracovnej zmluvy na dobu neurčitú a dosahoval priemerný mesačný zárobok v čistom vo výške cca 16.000,-CZK. Odo dňa dopravnej nehody až do 16.06.2010 bol práceneschopný, a to výlučne z dôvodu zranení, ktoré utrpel pri tejto nehode. Po skončení PN bol nezamestnaný, nakoľko nebol zdravotne

spôsobilý vykonávať dovtedajšiu prácu. Od 16.06.2010 je invalidný, podľa posudku o invalidite má pokles pracovnej schopnosti 35%. Na základe rozhodnutia Českej správy sociálneho zabezpečení zo dňa 04.10.2010 mu bol priznaný invalidný dôchodok pre invaliditu prvého stupňa vo výške 4.785,-CZK mesačne. Zranenia výraznou mierou zasiahli do jeho života, jednak ovplyvnili značne jeho pracovné uplatnenie a možnosť dosiahnuť primeraný zárobok na vedenie plnohodnotného života a jednak trávenie voľného a súkromného času. Pred dopravnou nehodou aktívne a rekreačne športoval, čo v súčasnej dobe je nezlučiteľné s jeho telesným postihnutím. Následky na zdraví mali vplyv aj na jeho partnerský vzťah, ktorý pod ich vplyvom, ako aj pod vplyvom ich liečenia a rehabilitácie bol ukončený. Zranenia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, sú na ňom vidieť na prvý pohľad. Žalobca nie je schopný podať pri zvitání pravú ruku, ktorú si musí do vzpriamenej polohy dávať pomocou ľavej ruky. V teplejšom období nemôže nosiť odev s krátkym rukávom, nakoľko sa za zranenia, ktoré sú viditeľné, hanbí. Spýtavé ohľady ľudí, ktoré reagujú na viditeľné známky jeho zranení, ho trápia. Všetky uvedené následky na jeho zdraví mu po psychickej stránke veľmi ubližujú, žalobca nimi trpí, ako mladý človek sa s nimi doposiaľ nevyrovnal a spôsobujú mu skutočne veľkú traumu. Nie je predpoklad, že by sa tento stav do budúcnosti zmenil k lepšiemu. S poškodením zdravia sú navyše spojené zvýšené finančné výdavky na neustále potrebnú rehabilitáciu. Z dôvodu, že pokles jeho pracovnej schopnosti dosahuje výšku 35%, nespĺňa podmienky na priznanie úrazovej renty podľa zákona č. 461/2003 Z.z., a preto ani na poskytnutie náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti podľa § 447 Občianskeho zákonníka.. Výška nemateriálnej ujmy by mala jednak predstavovať ekvivalent materiálnej škody, ktorá žalobcu postihne počas jeho aktívneho života z dôvodu nemožnosti sa adekvátne pracovne uplatniť a dosiahnuť inak nedosiahnuteľný zárobok, a jednak zohľadniť vyššie uvedené celoživotné následky na jeho osobe. V dobe podania žaloby bol rozdiel medzi jeho príjmom, ktorý dosahoval pred dopravnou nehodou a tým, ktorý dosahuje po dopravnej nehode viac ako 12.000,-CZK, pri predpoklade, že by minimálne ďalších 40 rokov aktívne pracoval, je ujma žalobcu veľmi vysoká, priam nevyčísliteľná. Ujma, ktorá mu bola spôsobená v oblasti medziľudských vzťahov, osobnej a súkromnej realizácie, trávenie voľného času, možnosť nájsť si primeraného a adekvátneho životného partnera sa ani vyčíslieť nedá. Je nepochybné, že zásah do žalobcových osobnostných práv spôsobený vyššie uvedenou dopravnou nehodou je možné považovať za veľmi vážny s ďalekosiahlymi a celoživotnými následkami.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 13.07.2009 v čase o 13.00 hod. viedol žalovaný 1/ nákladné motorové vozidlo Mercedes Benz, EČV:K. XXX BG po miestnej komunikácii označenej ako vedľajšia cesta v smere od obce Moravské Lieskové na Nové Mesto nad Váhom, pričom pri vjazde na trojramennú križovatku s cestou I/54 v km 159,600, v k.ú. Obce Moravské Lieskové, nedal v rozpore so svojou zákonnou povinnosťou vyplývajúcou mu z § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, prednosť v jazde motocyklu zn. Suzuki 750, EČV: XZXXXX, Q. „D.“, ktorý viedol žalobca, jazdaci po ceste I/XX, označenej ako hlavná cesta v smere od Nového Mesta nad Váhom na hraničný prechod s Českou republikou, v dôsledku čoho došlo k ich zrážke, pri ktorej žalobca utrpel zlomeninu strednej časti vretennej kosti na oboch horných končatinách s posunom kostných úlomkov, zlomeninu veľkého hrboľa ramennej kosti vpravo s pohmoždením okolitých mäkkých tkanív, poškodenie nervového zväzu pravej hornej končatiny, dvojdobú ruptúru sleziny, otras mozgu, ktoré si vyžadujú hospitalizáciu a liečenie s práceneschopnosťou a obmedzením v obvyklom spôsobe života. Zranenia, ktoré žalobca utrpel pri uvedenej dopravnej nehode, výraznou mierou zasiahli do žalobcovho života, jednak ovplyvnili značne jeho pracovné uplatnenie a možnosť dosiahnuť primeraný zárobok na vedenie plnohodnotného života a jednak trávenie voľného a súkromného času. Pred dopravnou nehodou aktívne a rekreačne športoval, čo v dobe podania žaloby bolo nezlučiteľné so žalobcovým telesným postihnutím. Následky na zdraví mali vplyv aj na jeho partnerský vzťah, ktorý pod ich vplyvom, ako aj pod vplyvom ich liečenia a rehabilitácie bol ukončený. Zranenia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, sú na ňom vidieť na prvý pohľad. Pri zvitání nie je schopný podať pravú ruku, ktorú si musí do vzpriamenej polohy dávať pomocou ľavej ruky. V teplejšom období nemôže nosiť odev s krátkym rukávom, nakoľko sa za zranenia, ktoré sú veľmi viditeľné hanbí. Spýtavé pohľady ľudí, ktoré reagujú na viditeľné známky jeho zranení, ho trápia. Všetky uvedené následky na jeho zdraví mu po psychickej stránke veľmi ubližujú, žalobca nimi trpí, ako mladý človek sa s nimi doposiaľ nevyrovnal a spôsobujú mu skutočne veľkú traumu. Nie je predpoklad, že by sa tento stav do budúcnosti zmenil k lepšiemu a žalobca sa bude musieť postupne so všetkými následkami a obmedzeniami vyrovnávať, čo nebude ľahké. S poškodením zdravia spôsobeným uvedenou dopravnou nehodou sú navyše spojené zvýšené finančné výdavky na neustále potrebnú rehabilitáciu. Z dôvodu, že pokles jeho pracovnej schopnosti dosahuje výšku 35%, nespĺňa podmienky na priznanie úrazovej renty podľa zákona č. 461/2003 Z.z. a preto ani na poskytnutie náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti podľa § 447 Občianskeho zákonníka. Motorové vozidlo, s ktorým žalovaný 1/

spôsobil vyššie uvedenú dopravnú nehodu nebolo jeho vlastníctvom, ale majetkom fyzickej osoby - podnikateľa s obchodným menom Dušan Teska - autodoprava, so sídlom 916 42 Moravské Lieskové, Ul. Nová č. 348, IČO: 32 780 052. Predmetné motorové vozidlo bolo v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú jeho prevádzkou, na základe zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou tuzemského motorového vozidla č. 80800578080/00010 zo dňa 21.12.2006 povinne zmluvne poistené u žalovaného 2/. Dňa 13.05.2010 bol žalovaný 1/ rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 1T/51/2010-176 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 12 /dvanásť/ mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 24 /dvadsaťštyri/ mesiacov. Ďalej mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá každého druhu v trvaní 12 /dvanásť/ mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený Q. (žalobca) odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.05.2010. Žalovaný 2/ z titulu povinného zmluvného poistenia vyplatil žalobcovi sumu spolu 26.134,61 eur, pričom titulom škody na zdraví za bolestné bola vyplatená suma 7.230,- eur, titulom sťaženia SSU 4.614,- eur, titulom jednorazového odškodnenia suma 78.950,- CZK - titulom straty na zárobku počas PN, titulom straty na zárobku počas PN suma 103.678,- CZK ďalej náhrada vecnej škody v sume 49.252,- CZK, náhrada škody na vozidle suma 4.680 eur a titulom liečenia suma 2.878 eur.

4. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 11, § 13 ods. 1,2, 3, § 415, § 420 ods. 1, § 441, § 788, § 100 ods. 1,2, § 101 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a uviedol, že žalobca v konaní preukázal svoju aktívnu legitímáciu, ktorá mu vyplýva práve z ustanovení § 11 - 13 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 1/ je pasívne vecne legitimovaný, pretože ako vodič nákladného motorového vozidla zaviniel dňa 13.07.2009 dopravnú nehodu, pri ktorej žalobca utrpel zranenia, teda protiprávnym konaním zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Žalovaný 2/ bol poisťovateľom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla - nákladného auta, ktoré žalovaný 1/ riadil a spôsobil ním nehodu. Žalobca si tak nároky na náhradu nemajetkovej ujmy môže uplatniť priamo voči žalovanému 1/, ako osobe, ktorá zasiahla do jeho osobnostných práv, ale v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. aj voči žalovanému 2/, ktorý bol poisťovateľom vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Ide však o ten istý nárok žalobcu, a preto sú žalovaní 1/,2/ povinní zaplatiť žalobcovi priznanú nemajetkovú ujmu tak, že pokiaľ ju uhradí jeden z nich, povinnosť druhého z nich tým zaniká. Žalovaný 2/ namietal, že nie je v spore pasívne legitimovaný, pretože do osobnostných práv žalobcu nezasiahol a poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na nemajetkovú ujmu. Zmyslom a účelom povinného zmluvného poistenia je právna a ekonomická ochrana tak poškodeného, ako aj škodcu, ktorý neúmyselne spôsobí dopravnú nehodu a tým aj škodu. Poškodeného v tom zmysle, aby tento mal bez ohľadu na majetkové pomery škodcu garantované nároky na odškodnenie a škodcu v tom zmysle, aby v prípade škôd v dôsledku nehody, ktorú nespôsobil úmyselne a ani pod vplyvom návykových látok, bol právne chránený pred nepriaznivými následkami, ktoré by mohli mať pre neho aj likvidačný charakter v rovine ekonomickej a sociálnej. V súlade so zmyslom a účelom zákona č. 381/2001 Z. z. tak nemajetková ujma podľa § 13 Občianskeho zákonníka spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Základ nároku žalobcu proti žalovanému 2/ je daný podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Otázka toho, či poisťovateľ zodpovednosti za škodu prevádzkou motorového vozidla je povinný zaplatiť poškodenému náhradu nemajetkovej ujmy je predmetom nestálej rozhodovacej praxe, keď rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 31.3.2016, sp.zn. 3Cdo/301/2012 bolo rozhodnuté, že poisťovní nesvedčí pasívna legitímácia v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práva spôsobený úmrtím blízkej osoby pri dopravnej nehode. Súd sa s týmto právnym názorom nestotožňuje, a to z dôvodov publikovaných v Mandelík, J.: Náhrada nemajetkovej ujmy. Analýza rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Bulletin slovenskej advokácie 9/2016, s. 22 - 30. Za správny súd považuje opačný názor tak, ako bol uvedený vo viacerých súdnych rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave z 1.7.2015 sp.zn. 24Co/368/2015, z ktorého je zrejmé, že súčasťou náhrady škody (ujmy) spôsobenej na zdraví sú nielen ujmy majetkovej povahy, ale aj nemajetkové ujmy. V tejto súvislosti je dôvodné poukázať na znenie smernice Rady č. 72/166/EHS; č. 90/232/EHS a č. 2000/26/ES, podľa ktorých členské štáty sú povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených strán a potenciálnych obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti povinného poistenia nezostali

neuhradené. To vyplýva i z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ z 24.10.2013 (C-22/12), podľa ktorého povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo. Posun v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmý aj z posledných rozhodnutí sp.zn. 6MCdo/1/2016 a 8Cdo/1361/2015, ktoré rôznymi argumentmi, s ktorými sa súd stotožňuje, dochádzajú k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči poisťovateľovi je daný. To, že ide o argumenty, ktorú sú proti zneniu (contra legem) § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení, je zrejmé. V prípade tejto otázky je však takýto rozvoj práva, ktorý sa javí ako odchýlenie od plánu zákonodarcu, nevyhnutný, keďže ide o vyplnenie skrytej medzery v znení citovaného ustanovenia zákona o povinnom zmluvnom poistení. Medzery, ktorej si zákonodarca nemohol byť vedomý pri prijímaní zákona o povinnom zmluvnom poistení, keďže v období prijatia tohto zákona sa podobný nárok, akým je nárok priznaný žalobcovi v tomto konaní, nepriznával a v judikatúre sa vytvoril až v priebehu posledných približne 10 rokov. Z hľadiska gramatického výkladu ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje škodu na zdraví vo všetkých jej zložkách - zákonodarca teda nesledoval (explicitne nevypočítal) poistné krytie len niektorej zložky škody na zdraví, napr. bolestné, stratu na zárobok, vecnú škodu a podobne. Zakotvením poistného krytia nielen niektorej zložky škody na zdraví je opodstatnený názor, že pod škodou na zdraví treba zaradiť všetky jej zložky tak v rovine majetkovej, ako aj nemajetkovej. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) citovaného zákona teda treba vyložiť tak, že poistenie zodpovednosti kryje (za splnenia ostatných podmienok v ods. 4) nároky poškodených ako aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka poškodení si tieto nároky v zmysle § 13 citovaného zákona uplatniť priamo proti poisťovateľovi, a to rovnako ako všetky ostatné nároky na náhradu škody. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci vedenej pod C-22/12 Katarína Haasová proti Rastislavovi Petríkovi a Blanke Holingovej zo dňa 24.10.2013. K námietke žalovaného 2/, že SD sa v tomto rozhodnutí zaoberal otázkou náhrady nemajetkovej ujmy pre pozostalých príbuzných, čo je úplne iný nárok, než aký uplatňuje žalobca v prebiehajúcom spore (tu je predmetom konania náhrada nemajetkovej ujmy pre priameho účastníka dopravnej nehody, t.j. žijúceho poškodeného), uviedol, že hoci predmetné rozhodnutie sa primárne týkalo nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, nie je logicky možné ani prijateľné, aby súd na jednej strane zaväzoval poisťovne na náhradu nemajetkovej ujmy pre pozostalých obetí dopravných nehôd a toto právo nepriznal priamym poškodeným dopravnými nehodami, ktorí dopravné nehody prežili. Logicky to vyplýva aj zo samotného systematického členenia Občianskeho zákonníka v časti týkajúcej sa Ochrany osobnosti (§11-16). Občiansky zákonník v § 11 (osobnostné práva) zakotvuje že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ust. § 13 uvádza prostriedky, ktorými sa fyzická osoba môže domáhať ochrany svojej osobnosti. Až § 15 Občianskeho zákonníka stanovuje, že po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, ak ich niet, jeho rodičom. Aktívnu legitímáciu na uplatnenie osobného práva na ochranu osobnosti má teda najmä a primárne fyzická osoba, do osobnosti ktorej bolo neoprávnené zasiahnuté. Právo na ochranu osobnosti ako majetkové právo rýdzo osobnej povahy zaniká smrťou fyzickej osoby a neprechádza na dedičov, podľa § 15 Občianskeho zákonníka prislúcha uplatňovať právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby aj po smrti osobám uvedeným v tomto ustanovení. Dôvodná nebola ani námietka premlčania žalovaného nároku, vznesená v priebehu konania žalovanými. Žalovaní vo svojej argumentácii mylne vychádzajú z ust. § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a dôvodia dvojročnou subjektívnou premlčacou dobou. Súd prvej inštancie sa s týmto právnym názorom žalovaných nestotožňuje. Premlčaný by bol nárok v prípade, ak by išlo o žalobu o náhradu škody v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ako však vyplýva zo samotného konania a zo žalobného návrhu, žalobca uplatňuje svoj nárok z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý nárok je predmetom tohto súdneho konania, predstavuje jeden zo samostatných prostriedkov ochrany práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Ako uviedol Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17.02.2011, je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Uvedené uznesenie Najvyššieho súdu SR ďalej hovorí o všeobecnej trojročnej premlčacej dobe náhrady za nemateriálnu ujmu podľa § 101

Občianskeho zákonníka, pričom počiatok jej plynutia viaže na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. K dopravnej nehode, vo vzťahu ku ktorej si žalobca uplatňuje svoj nárok na ochranu osobnosti vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, došlo dňa 13.07.2009. V zmysle vyššie uvedeného všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť dňom 14.07.2009 a uplynula dňom 14.07.2012. Pretože žaloba bola podaná na súdu dňa 30.11.2011, k premlčaniu nároku žalobcu nedošlo a námietka premlčania, vznesená v konaní žalovanými, nie je dôvodná. Z ostatných stranami tvrdených skutočností súd prvej inštancie neprihliadol na namietané spoluzavinenie žalobcu, keď žalovaný 1/ poukázal na to, že k vzniku nehody podľa neho došlo aj spoluzavinením žalobcu, ktorý neprispôbil rýchlosť svojej jazdy podmienkam, išiel rýchlosťou vymeranou znalcom od 77 do 85 km/hod. s tým, že nesprávne reagoval na vzniknutú situáciu, prudko zabrzdil, v dôsledku čoho ho vymrštilo z motocykla a došlo k zrážke. Súd zdôrazňuje, že príčinou zrážky bolo nedbanlivostné konanie žalovaného 1/, ktorý škodovú situáciu v dopravnej prevádzke vyvolal porušením svojich povinností, keď nedal v rozpore so svojou zákonnou povinnosťou vyplývajúcou mu z § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, prednosť v jazde motocyklu, za čo bol právoplatne odsúdený.

5. Žalovaný 2/ namietal, že doteraz bolo zo strany poisťovne žalobcovi vyplatená suma celkom 26.134,61 eur, pričom titulom škody na zdraví za bolestné bola vyplatená suma 7.230,- eur, titulom sťaženia SSU 4.614,- eur, titulom jednorazového odškodnenia suma 78.950,- CZK - titulom straty na zárobku počas PN, titulom straty na zárobku počas PN suma 103.678,- CZK, ďalej náhrada vecnej škody v sume 49.252,- CZK, náhrada škody na vozidle suma 4.680 eur a titulom liečenia suma 2.878 eur. Žalobcovi tak vyplatili všetky nároky, ktoré majú nemajetkovú povahu a to titulom bolestného a SSU, ktoré sú viazané výlučne na osobu poškodeného a žalobca sa na základe tých istých skutkových okolností domáha ďalšieho odškodnenia súbežne v režime náhrady škody a v režime ochrane osobnosti. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/202/2011, podľa ktorého súd je vždy viazaný ústavným princípom proporcionality, v zmysle ktorého odškodnenie má byť dostatočné, dôstojné a adekvátne. Dvojitém hodnotením vznikutej nemajetkovej ujmy na ľudskom zdraví - v režime náhrady škody na zdraví a v režime ochrany osobnosti na základe totožných skutkových tvrdení by dochádzalo k flagrntnému porušeniu všeobecnej právnej zásady non bis in idem ako už aj k spomenutému princípu proporcionality. Nie je možné, aby sa dotknutá osoba na zdraví snažila cestou ochrany osobnosti nahradzovať a navyšovať nároky na bolestné a náhradu na SSU, nakoľko možnosť uplatnenia týchto špeciálnych nárokov vylučuje možnosť duplicitného uplatnenia nárokov všeobecných súbežne v režime náhrady škody a v režime ochrany osobnosti. Podľa rozsudku NS SR č. 7 Cdo 65/2013, podľa ktorého ten istý skutkový dej môže zakladať zároveň tak nárok za náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia ako aj nárok náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach. Tieto nároky súd dôsledne rozlíšil a pri ich posudzovaní mal na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Občianskoprávnu ochranu telesnej integrity človeka (ochranu života a zdravia) zabezpečuje predovšetkým Ústava Slovenskej republiky v čl. 15 a ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré spoločne predstavujú konkretizáciu čl. 7, 8, 10, 11, 13 a 14 Listiny základných práv a slobôd. Právna prax pri posudzovaní a rozhodovaní o práve na ochranu osobnosti pritom vychádza z extenzívneho výkladu práva a poukazuje na rozhodnutia Európskej komisie a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“) týkajúce sa interpretácie a aplikácie článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. rozsudok ESLĽP zo dňa 21.06.1988 vo veci Berrhab proti Holandsku). Jednou z prvoradých hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku je život, zdravie, telo, t.j. telesná integrita každého jednotlivca a jej nedotknuteľnosť. Občiansky zákonník vytyčuje zdravie a život a tým celé telo ako základné hodnoty osobnosti každej osoby a poskytuje im ochranu. Obsahom práva na telesnú integritu je všeobecný zákaz neoprávnených zásahov občianskoprávnymi subjektmi do telesnej integrity osoby, na ktorú sa toto právo vzťahuje. Súčasná právna teória (zhodne s právnou praxou) označuje neoprávnený zásah do zdravia fyzickej osoby v rámci ochrany osobnosti pojmom „nemajetková ujma“. Pod uvedeným pojmom však nemožno rozumieť škodu na zdraví, ktorá je pojmovo samostatná a systematicky aj legislatívno - technicky odlišne upravená. Nemajetková ujma vzniká v dôsledku porušenia právnej povinnosti v inej než majetkovej sfére fyzickej osoby. Výška resp. rozsah náhrady majetkovej škody na zdraví je kvantifikovaný v ustanoveniach § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj v nadväzujúcich právnych predpisoch. Z uvedených dôvodov zodpovednosť za nemajetkovú ujmu nie je zhodná so zodpovednosťou za ujmu majetkovú, ktorá sa delí na škodu a ušlý zisk. Z uvedených dôvodov nie je možné stotožniť právo na náhradu škody na zdraví a právo na náhradu nemajetkovej

ujmy v prípade zásahu do osobnostnej sféry dotýkajúcej sa zdravia či súkromia, alebo rodinných citových vzťahov fyzickej osoby. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je dosiahnuť vyváženosť miery ujmy na hodnotách ľudskej dôstojnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a poskytnúť občianskoprávnu ochranu osobnosti fyzickej osoby. Na rozdiel od toho, zmyslom náhrady ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej (fyzickej) integrity fyzickej osoby (§444 OZ) je pokúsiť sa poskytnúť relatívnu náhradu za ujmu spôsobenú poškodením zdravia, jeho liečenia alebo odstraňovania jeho následkov (bolestné), resp. za ujmu na zdraví, ktorá má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (sťaženie spoločenského uplatnenia). Pokiaľ žalovaný 2/ namietal, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňuje žalobca skutočnosťami, ktoré zakladajú právo na náhradu škody na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, straty na zárobku po skončení PN, resp. tým, že odškodnenie škody na zdraví v medziach zákona, ktoré mu bolo poisťovňou riadne a v celej maximálnej výške stanovenej zákonom vyplatené, súd uvádza, že náhrady, na ktoré žalovaný 2/ poukazuje, boli žalobcovi vyplatená na základe iných právnych nárokov, než ktorých sa žalobca domáha v tomto konaní (náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch).

6. Pokiaľ ide o žalovaný nárok, resp. jeho výšku, súd prvej inštancie vychádzal z § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka nevymedzuje hranicu pre určenie výšky relatívnej náhrady za nemajetkovú ujmu. Výšku náhrady určí súd podľa svojej úvahy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Základom posúdenia podľa uvedeného ustanovenia je zistenie takých skutočností, ktoré umožnia súdu založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. Vplyvom dopravnej nehody môže dôjsť k podstatným zásahom do osobnostných práv. Dochádza k psychicky traumatizujúcim zážitkom poškodených. Ujma môže spôsobiť v niektorých prípadoch aj psychiatrické problémy, ktoré sprevádza stres, frustrácia, úzkosť, trauma, ktoré mnohokrát trvajú až do smrti, t.j. osoba má celoživotné následky. Môže zároveň závažne sťažiť pracovný život poškodeného, ako je to aj v prípade žalobcu. Na základe v konaní zisteného skutkového stavu veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobný návrh je čiastočne dôvodný. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že ku vzniku nemajetkovej ujmy došlo porušením právnej povinnosti žalovaným 1/ a jeho protiprávnym konaním došlo k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorého následky nie je možné odstrániť, žiadnou morálnou satisfakciou. Ujmu, ktorú žalobca utrpel možno s ohľadom na intenzitu zásahu a jeho dopad považovať za ujmu značnú tak, ako to vyžaduje zákon. Ide pritom o ujmu, ktorá bude vo väčšej, či časom snád' v menšej miere pravdepodobne pretrvávajúť po celý život žalobcu. Následkom zranení, ktoré žalobca utrpel, sú aj s odstupom času veľké psychické problémy. Žalobca je mladý, aktívny človek, ktorý sa pred dopravnou nehodou venoval aktívne športom a záľubám, čo v súčasnej dobe je buď úplne vylúčené - jazda na motocykli, bojové umenie, alebo značne obmedzené - plávanie, lyžovanie. Žalobca sa so všetkými následkami a obmedzeniami nedokázal dodnes vyrovať. Z uvedeného vyplýva, že vzniknutá trauma je zo života žalobcu prakticky neodstrániteľná. Ako vyplynulo z výpovede žalobcu ako aj svedeckých výpovedí svedkov, žalobca sa každodenne stretáva s obmedzeniami, ktoré samozrejme zle psychicky znáša a musí sa aj vyrovať so stratou kamarátov, s ktorými zdieľal spoločnú záľubu, teda jazdu na motocykli. Skutočnosť, že žalobca v dôsledku protiprávneho konania žalovaného v prvom rade, stratil kamarátov, potvrdili aj svedkovia J. W. a P. O.. Svedok P. O. ako kamarát s rovnakou záľubou sa pred predmetnou dopravnou nehodou stretával so žalobcom prakticky denne, po nehode sa stretávali raz za týždeň a v súčasnosti jeden až dvakrát za mesiac. Značné zlepšenie psychického stavu žalobcu nemožno očakávať, nakoľko jeho zdravotný stav mu nedovoľuje venovať sa jeho koníčkovi a prakticky žiadnym fyzickým aktivitám a z každodennými obmedzeniami sa bude musieť pravdepodobne vyrovať po celý život. Súd prvej inštancie vyhodnotil, čo do právneho dôvodu, žalobný návrh ako podaný dôvodne a pri určení výšky nemajetkovej ujmy sa spravoval úvahou miery zásahu dopravnej nehody do kvality života žalobcu prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy a zásah do jeho telesnej a psychickej integrity (narušenie vzťahov, strata kamarátov, priateľky, nemožnosť vykonávať záľuby a športy, ktorým sa venoval aktívne pred dopravnou nehodou, zlý psychický stav žalobcu, pracovné uplatnenie), ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva vzniklo. Súd dospel po vykonanom dokazovaní k názoru, že náhrada nemajetkovej ujmy v prípade žalobcu je dôvodná vo výške 10.000 eur, ktorá suma sa súdu javí byť primeraná. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy zohľadnil aj skutočnosť, že z výpovede svedka P. O. (na pojednávaní konanom dňa 20.08.2018), kamaráta žalobcu, vyplynulo, že stav žalobcu sa zlepšuje. Takisto zohľadnil aj to, že žalobca na vlastné riziko opustil

nemocnicu a aj táto skutočnosť mala vplyv na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že súd zobral do úvahy aj to, že dopravná nehoda sa stala v dôsledku nedbanlivostného konania žalovaného 1/, ktorý svoj čin viackrát oľutoval. Žalovaný 1/ sa na všetky nariadené pojednávania riadne dostavil, svoj skutok nikdy nezľahčoval a viackrát sa pokúšal žalobcovi aj osobne ospravedlniť. Do úvahy súd zobral aj skutočnosť, že žalovaný 1/ čelil trestnému konaniu, bol odsúdený, svoj trest si riadne vykonal. Na základe uvedeného súd žalobcovi priznal voči žalovaným 1/,2/ náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, najmä zdravia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a súkromia sumu 10.000 eur, nakoľko táto suma sa súdu javí, po zohľadnení všetkých okolností, ako primeraná, a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP s tým, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petítom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné k § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30.06.2016, a teda zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku a nemožno ho preto zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobca má v takom prípade právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Priznanie plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy je odôvodnené interpretáciou pojmom úspech vo veci, keďže ten sa musí skúmať čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobca mal v prejednávanej veci nároku na ochranu osobnosti vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého výška závisela od úvahy súdu, čo do právneho základu plný úspech a v zmysle zásady úspechu mu vo vzťahu k žalovaným 1/,2/ patrí plná náhrada trov konania, počítaných z výšky prisúdenej sumy.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný 2/ a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá v celom rozsahu a žalovaným bude priznaná náhrada trov konania, resp. ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že žalobca si svoj nárok uplatňuje voči žalovanému 2/ na základe § 15 zákona č. 381/2001 Z.z.. V tomto prípade však uplatnenie priameho nároku voči poisťovateľovi nie možné, pretože si neuplatňuje nárok na náhradu škody, ale nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vyplývajúci z § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, na ktorý sa povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nevzťahuje. Ak si žalobca uplatňuje nárok z titulu náhrady škody, potom je dôvodná jeho námietka premičania. Súdom prvej inštancie spomínaný rozsudok ESD C-22/12 vo veci Haasová c/a Petřík a Holingová, hovorí, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch pre pozostalých je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla len v tom prípade, ak im toto právo priznáva vnútroštátny právny poriadok v rámci náhrady škody. Rozsah náhrady, ktorý sa v prípade spôsobenej škody odškodňuje, je ponechaný na vnútroštátnu právnu úpravu. Občiansky zákonník v príslušných ustanoveniach upravujúcich náhradu škody upravuje len 2 nároky nemajetkovej povahy - bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia. Poistné krytie týchto nárokov poisťovne nenamietajú. Náhrada nemajetkovej ujmy titulom zásahu do osobnostných práv je však vyčlenená upravená samostatne a nemá vo vzťahu k náhrade škody subsidiárny vzťah, ide o samostatný nárok. Neexistencia pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva aj z § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z.. Zákon v citovanom ustanovení jednoznačne taxatívne uvádza, ktoré nároky poistením kryté sú, pričom náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné podradiť pod žiadny zo zákonodarcom určených nárokov. To, že o škodu nejde, je zrejme aj z toho, že § 16 Občianskeho zákonníka hovorí o tom, že ak bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobená aj škoda, zodpovedá za ňu vinník podľa ustanovení zodpovednosti za škodu. To, že poisťovne nie sú pasívne legitímované v obdobných sporoch, je zrejme aj z toho, že pri uplatnení práva na náhradu nemajetkovej ujmy je v prvom rade namieste ospravedlnenie zodpovedných osôb a až keď takéto ospravedlnenie nie je dostatočnou náplastou, môže byť požadovaná náhrada v peniazoch. Nie je zrejme, pokiaľ sa poisťovňa nemá za čo ospravedlniť žalobcovi, z akého dôvodu je legitímovaná na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odškodnenie za nemajetkovú ujmu niekým iným ako priamym vinníkom nemá legálny, etický ani logický podklad. Zdôraznil, že v tomto prípade žalobca nie je pozostalou osobou po obeti dopravnej nehody. Predmetom konania je náhrada

nemajetkovej ujmy pre priameho účastníka dopravnej nehody, ktorý je odškodňovaný inými právnymi inštitútmi, a preto súd prvej inštancie nemal prihliadať na rozsudky Najvyššieho súdu SR, týkajúce sa týchto iných nárokov. Aj pri nárokoch pozostalých však existuje rad rozhodnutí Najvyššieho súdu, v zmysle ktorých sa pozostalým voči poisťovni takáto náhrada nepriznáva (napr. sp.zn. 4Cdo/168/2009, sp. zn. 4Cdo/139/2011). Uvedené potvrdil Najvyšší súd aj v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016, kde najvyšší súd nevzhladol dôvod na odlišný výklad § 4 ods. 2 písm. a) zákona číslo 381/2001 ani so zreteľom na rozhodnutie ESD č. C-22/12. Taktiež v rozhodnutí sp.zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.05.2017 najvyšší súd dospel k záveru, že podľa súčasnej platnej právnej úpravy možno nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, teda podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a teda povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Škoda a nemajetková ujma v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka sú samostatnými inštitútmi slovenského práva. Nie je možné ani eurokonformným výkladom dospieť k záveru, že nemajetková ujma v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pretože zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Nárok, ktorého sa žalobca domáha v tomto súdnom konaní, sa uplatňuje v rámci odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorý má povahu špeciálnej úpravy vo vzťahu k ochrane osobnosti. V tomto smere poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 426/2014 zo dňa 13.08.2014. Žalobca ani neunesol dôkazné bremeno, z dokazovania nevyplynula žiadna skutočnosť, ktorá by preukazovala odôvodňovalo priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Všetky dôkazy predložené žalobcom by mohli založiť priznanie nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý však nebol žalovaný. Nestotožnil sa ani s posúdením otázky nároku na náhradu trov konania s tým, že podľa Civilného sporového poriadku vždy platí zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/233/2007 zo dňa 13.03.2018.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný 1/, ktorý namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Poukázal na to, že žalobca tvrdil, že následky nehody mali vplyv aj na jeho partnerský vzťah, ktorý pod ich vplyvom, ako aj pod vplyvom jeho liečenia a rehabilitácie bol ukončený. Predtým dvakrát do roka chodil k moru, kde sa venoval vodným športom, po dopravnej nehode stratil svoju priateľku, ktorá mu povedala, že s mrzákom a takým človekom nebude. Oženil sa s B. I., asi pred rokom sa rozvedol, pretože manželka si myslela, že sa jeho zdravotný stav zlepšil, usúdil, že bude lepšie, keď zostane sám, videla, že ani po fyzickej stránke nedokáže pomôcť... nemôže lyžovať ani plávať, nemôže chodiť na kúpaliská, pretože má jazvy na bruchu, rukách a krku. Skutočnosti týkajúce sa rozvodu potvrdzovala aj matka žalobcu, ktorá uviedla, že manželka sa s ním rozvedla, pretože povedala, že sa starať o mrzáka nebude. Na poslednom pojednávaní, na opakovanú žiadosť, žalobca predložil rozsudok Okresného súdu v Zlíne sp.zn. 6 C/79/2013 zo dňa 03.07.2013, z ktorého odôvodnenia je zrejmé, že žalobca požiadal o rozvod manželstva, kde ako dôvod uviedol rozdielne názory, záujmy, že manželka nemá záujem pracovať, dlho financoval všetky výdaje a sľúbila, že mu bude aspoň trochu pomáhať, ale sa mylil. Jeho bývalá manželka ako dôvod rozvodu uviedla skutočnosť, že žalobca ju fyzicky napadol. Ani jeden z manželov v konaní neuviedol ako dôvod rozpadu manželstva skutočnosť súvisiacu s dopravnou nehodou, zraneniami a poškodením zdravia na strane žalobcu. Súd ako dôvod rozpadu manželstva konštatoval nezhodu ohľadne spôsobu finančného hospodárenia, fyzické napadnutie manželky žalobcom a porušenie manželskej vernosti. Zásah do žalobcových osobnostných práv v oblasti partnerských vzťahov potom nenastal v dôsledku dopravnej nehody. Taktiež v otázke voľnočasových aktivít a trávenia voľného času v konaní vypovedal svedok P. O., že dôvod na menej početné stretávanie sa so žalobcom nie je v súvislosti s nehodou, ale príčina je na jeho strane; v zime sa venuje lyžovaniu, v lete plávaniu, má novú priateľku s deťmi, väčšinu vecí zvláda. Matka žalobcu uviedla, že keď sa jej syn oženil, chodili s manželkou na dovolenky, dvakrát do roka k moru. Je zrejmé, že samotná nehoda okrem poškodenia zdravia nezanechala tak závažné zásahy v osobnostnej rovine žalobcu, že by výlučne v dôsledku tejto nehody a zraneniami nechodil na dovolenky, nevenoval sa športu, nemal známosti so ženami, nevedol spoločenský život a podobne. Ak došlo k zmene jeho povahy v tom smere, že „zvažuje kroky dopredu, keď niečo robí, tak hodne rozmýšľa dopredu, predtým bol taký, moc nepremýšľal nad vecami, než ich urobil, teraz si to veľmi rozmýšľá všetko...“ takáto prirodzená pozitívna zmena osobnosti človeka nastáva

v dôsledku dozrievania a starnutia. Žalovaný 1/ nespochybňuje, že v dôsledku nehody došlo k zásahu do fyzickej integrity žalobcu, všetky tvrdené skutočnosti však boli ohodnotené znaleckými posudkami, a bolo poskytnuté materiálne plnenie spolu vo výške 26 134,61 eur, pričom rozhodujúca suma bola poskytnutá práve za bolestné, jednorazové odškodnenie a sťaženie spoločenského uplatnenia. Za závažnú ujmu v zmysle judikatúry treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Rozhodujúce ale nie sú subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko. Nie je možné priznávať nárok na finančnú náhradu - nemajetkovú ujmu v rámci ochrany osobnosti automaticky v prípade, ak došlo k poškodeniu zdravia jednotlivca v dôsledku konania žalovaného. Aj nárok na bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia je finančným plnením za nemateriálnu ujmu. Poukázal na to, že § 444 Občianskeho zákonníka je špeciálnou právnou úpravou vo vzťahu k § 11, resp. § 13 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil nároky žalobcu a tieto subsumoval pod § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože žalobca si uplatňoval špeciálne nároky týkajúce sa bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. V tejto súvislosti sa žalobca stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného 2/, ktorou sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nezaoberal ani neuviedol, prečo nebral do úvahy závery súdu vyššej inštancie v obdobných prípadoch, pokiaľ nepriznávali poškodeným nárok na nemajetkovú ujmu aj z titulu ochrany osobnosti aj z titulu náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Aplikácia § 13 Občianskeho zákonníka je podľa jeho názoru možná iba v prípade, ak nie je možné použitie iných špeciálnych ustanovení Občianskeho zákonníka, prípadne iných noriem, napríklad v prípade ochrany osobnosti pri úmrtí blízkej osoby a podobne. Pokiaľ žalobca nebol s plnením poistného plnenia v zmysle bodového ohodnotenia spokojný, mal možnosť sa domáhať zvýšenia až o 50 %. Taktiež výšku priznaného plnenia mal za privysokú vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Žalovaný 1/ nie je schopný túto sumu zaplatiť, má príjem asi vo výške 500 eur mesačne, malé štvorročné dieťa. Sám má v súvislosti s nehodou psychické problémy, celá situácia a súdne konania na neho vplyvajú veľmi zle, spôsobujú mu trápenie, v noci nespáva. Poukázal aj na bod 58 rozsudku, týkajúci sa stavu žalovaného 1/, ako aj zistenia, že žalobca v súčasnosti prakticky vykonáva všetky bežné činnosti, že niekoľkokrát opustil nemocnicu na reverz. Zdôraznil aj spoluvinu žalobcu pri dopravnej nehode a nesprávnu techniku jeho jazdy. Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovaného 2/, v tomto smere sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie. Namietal aj výrok o trovách konania, pretože súd prvej inštancie išiel nad rámec právnej úpravy trov konania. Úspech žalobcu vo veci bol iba 20 %. Nárok na náhradu trov konania v prípade nemajetkovej ujmy sa podľa § 10 ods. 8 vyhlášky MS č. 655/2004 Z.z. neposkytuje podľa výšky priznanej sumy súdom, ale tarifnou hodnotou je suma 2 000 eur.

9. Žalobca sa k odvolaniam žalovaných 1/,2/ písomne vyjadril tak, že s ním nesúhlasí a rozsudok súdu prvej inštancie považoval za zákonný a správny. Protiprávnym konaním žalovaného 1/ došlo k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorého následky nemožno odstrániť morálnou satisfakciou. Ako mladý aktívne žijúci človek sa so všetkými následkami a obmedzeniami nedokázal vyrovnáť, nie je predpoklad na zlepšenie jeho stavu. Vzniknutá trauma je zo života žalobcu prakticky neodstrániteľná. Ujmu, ktorú utrpel, možno považovať za ujmu značnú, bude pretrvávajúť po celý život žalobcu. Zotrval na svojom názore ohľadne pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/. Účelom poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Pokiaľ dopravná nehoda vyvolala občianskoprávnou zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Ak by tomu tak nebolo, mohlo by to znamenať značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno opomínať ich účel a zmysel, súd nie je viazaný absolútne doslovným znením zákona, ale sa od neho smie a musí odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť a podobne. Rozširujúci výklad pojmu škoda pre účely zákona o PZP je ústavne konformný. Poukázal na eurokonformný výklad pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z.. Čo sa týka tvrdenia žalovaného 2/ o nemožnosti duplicitného uplatnenia nárokov z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/ 65/2013, podľa ktorého ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň nárok na náhradu za bolesť sťaženie spoločenského uplatnenia ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach. Tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa naň vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal

zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaný 2/ sa ďalej písomne vyjadril tak, že sa stotožňuje s odvolaním žalovaného 1/ s výnimkou jeho vyjadrenia o povinnosti žalovaného 2/ hradiť náhradu nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia, kde sa ich názory líšia. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalobcu, nesúhlasil s jeho právnymi názormi, ktoré v podaní prezentuje. V tomto smere poukázal na svoje doterajšie vyjadrenia k veci. V plnom rozsahu zotrval na podanom odvolaní.

11. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

12. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Procesný postup odvolacieho súdu vyplynul z intertemporálnej úpravy v § 470 ods. 1 CSP, ktorým došlo k rekodifikácii predchádzajúceho procesného predpisu - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku s účinnosťou od 1. júla 2016. V zmysle uvedenej úpravy platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaných 1/,2/ nariadovať pojednávanie.

14. Žalovaní 1/,2/ v odvolaniach namietali odvolací dôvod, spočívajúci v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

15. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

16. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že odvolacie námietky žalovaných sú dôvodné, pretože súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, následkom čoho vec nesprávne právne posúdil.

18. Žalobca sa žalobou vo veci domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pasívnu legitimáciu žalovaného 1/ odvodzoval od toho, že on spôsobil dopravnú nehodu; pasívnu legitimáciu žalovaného 2/, že bol poisťovateľom prevádzkovateľa motorového vozidla v rámci povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel.

19. Súd prvej inštancie sčasti žalobe vyhovel (o zaplatenie 10 000,- eur) a vo zvyšku žalobu zamietol, pričom sa stotožnil so žalobou a nárok žalobu posúdil ako nárok z ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Náhrady titulom bolestného, náhrad za lieky, liečebné náklady, totálna škoda motocykla a zvrškov, sťaženie spoločenského uplatnenia, jednorazové vyrovnanie a náhrada za stratu na zárobku počas PN boli žalobcovi vyplatená na základe iných právnych nárokov, než ktorých sa žalobca domáha v tomto konaní (náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch). Súd prvej inštancie uzavrel, že ku vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu došlo porušením právnej povinnosti žalovaným 1/. Jeho protiprávnym konaním došlo k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorého následky nie je možné odstrániť morálnou satisfakciou. Ujmu, ktorú žalobca utrpel možno s ohľadom

na intenzitu zásahu a jeho dopad považovať za ujmu značnú, ktorá bude vo väčšej, či časom snád' v menšej miere pravdepodobne pretrvávať po celý život žalobcu. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy sa spravoval úvahou o miere zásahu dopravnej nehody do kvality života žalobcu, o závažnosti vzniknutej ujmy a zásahu do jeho telesnej a psychickej integrity, ako aj o okolnostiach, za ktorých k porušeniu práva vzniklo i okolnostiach na strane žalovaného 1/.

20. Základná námietka žalovaných 1/,2/ v konaní v tomto zmysle smerovala k tomu, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňuje žalobca skutočnosťami, ktoré zakladajú právo na náhradu škody na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, straty na zárobku po skončení PN, resp. tým, že odškodnenie škody na zdraví v medziach zákona, ktoré mu bolo vyplatené, považuje za nedostatočné.

21. Občianskoprávnu ochranu telesnej integrity človeka (ochranu života a zdravia) zabezpečuje predovšetkým Ústava Slovenskej republiky v čl. 15, na ktorý nadväzujú i ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré spoločne predstavujú konkretizáciu čl. 7,8,10,11,13 a 14 Listiny základných práv a slobôd. V Občianskom zákonníku sa nachádza úprava osobnostných práv ako jednotného celku, v rámci ktorého však existujú jednotlivé čiastkové práva, ktoré zabezpečujú občianskoprávnu ochranu jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby.

22. Popri nároku vyplývajúcom z titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka však vystupuje ako ďalší samostatný právny titul na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka.

23. Podľa záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod č. R 1/2015 ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného.

24. I z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR však vyplýva, že pokiaľ ide o nárok na náhradu škody na zdraví (konkr. nároky na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia) na jednej strane a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach, sú to dva samostatné nároky a na ich uplatnenie je preto potrebné poskytnúť súdu také skutkové tvrdenia, aby bolo možné odlíšiť nárok na náhradu škody na zdraví od nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do práva na ochranu osobnosti.

25. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie sa uvedeným rozlíšením dôsledne nezaoberal a námietku žalovaných v tomto smere vyhodnotil ako nedôvodnú len s poukazom na to, že náhrady titulom bolestného, náhrad za lieky, liečebné náklady, totálna škoda motocykla a zvrškov, sťaženie spoločenského uplatnenia, jednorazové vyrovnanie a náhrada za stratu na zárobku počas PN boli žalobcovi vyplatené na základe iných právnych nárokov, než ktorých sa žalobca domáha v tomto konaní (náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch). Odvolací súd však zdôrazňuje, že napriek tomu, že žalobca sa v žalobnom návrhu domáhal odškodnenia cez ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, prvostupňový súd nebol viazaný právnu kvalifikáciou jeho žaloby. V konaní sa vzhľadom na argumentáciu žalovaných bolo potrebné detailne zaoberať, či skutočne v prípade žiadaného nároku ide o nemajetkovú ujmu v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo či nejde o ďalšie odškodnenie alebo napr. zvýšenie už raz priznaných nárokov z titulu poškodenia na zdraví formou bolestného a SSU, prípadne i ďalšie nároky z náhrady škody na zdraví. Pri škode na zdraví sa poškodenému uhrádzajú bolesti, SSU (§ 444 Občianskeho zákonníka), strata na zárobku (§ 445 až § 447 Občianskeho zákonníka), strata na dôchodku (§ 447a Občianskeho zákonníka), účelne vynaložené náklady s liečením (§ 449 Občianskeho zákonníka), jednorazové vyrovnanie (§ 447b Občianskeho zákonníka). Definíciu bolesti, SSU a podmienky poskytnutia ich náhrady rieši osobitný zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade

za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Uvedenými zákonnými ustanoveniami sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal, nevysvetlil rozdielnosti medzi týmito konkrétnymi čiastkovými nárokmi na náhradu škody na zdraví a nárokom na ochranu osobnosti z hľadiska skutkových tvrdení predložených v konaní žalobcom, a teda nie je zrejmé, ako dospel k záveru, že nároky vyplývajúce z jednotlivých skutkových tvrdení žalobcu uvádzané v žalobe i v priebehu konania (jednotlivé konkrétne obmedzenia v športovej činnosti po úraze, bolesti, zníženie možnosti sa zamestnať, pokles zárobku v porovnaní s predchádzajúcim zárobkom, strata kvality života atď.) nespádajú pod iný právny titul (napr. na náhradu škody na zdraví).

26. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nemal ustálený právny základ uplatňovaných nárokov a náprava tohto pochybenia súdu prvej inštancie v odvolacom konaní by vyžadovala takú mieru ingerencie odvolacieho súdu, ktorá by v skutočnosti mala za následok aj nahrádzanie činnosti súdu prvej inštancie, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to v celom jeho rozsahu, keďže v konaní ide na základe žaloby o nárok, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu.

27. Z tohto pohľadu by bolo predčasné a nevhodné, aby sa odvolací súd zaoberal odvolacími námietkami ohľadom pasívnej legitímácie žalovaného 2/ v konaní, námietkou premlčania ako i ďalšími odvolacími námietkami žalovaných.

28. Pre úplnosť však odvolací súd považuje za potrebné dodať, že ak aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že v konkrétnom prípade ide o nárok na ochranu osobnosti (k čomu ale nemal ustálený právny základ, ako je uvedené vyššie), opomenul sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysporiadať s tým, že prípustnosť peňažnej satisfakcie v rámci prostriedkov ochrany osobnosti je opodstatnená len tam, kde je osobnostná ujma spojená s osobitne citeľným znížením postavenia fyzickej osoby v spoločenských kruhoch, v ktorých sa pohybuje a kde zmenšenie a vyváženie ujmy nemožno napraviť inak, len cestou primeraného zadosťučinenia formou peňažného plnenia. I pokiaľ ide o výšku plnenia, súd prvej inštancie sa nevysporiadal so žiadnou súdnou praxou v Slovenskej republike v obdobných veciach, resp. nepopísal ani iné interpretačné hľadiská, aplikovateľné na vec.

29. V ďalšom konaní bude úlohou súdu vyhodnotiť právnu kvalifikáciu nárokov, ktorých sa žalobca dožaduje, a v tomto smere vyhodnotiť všetky jeho skutkové tvrdenia (obmedzenia v športovej činnosti po úraze, bolesti, obmedzenia v bežnom živote, zníženie možnosti sa zamestnať, pokles zárobku v porovnaní s predchádzajúcim zárobkom, strata kvality života, problémy v partnerskom živote atď.), ktoré navyše žalobca pre úspech v konaní musí i preukázať. Spoľahlivo a úplne zistí skutkový stav veci, a to osobitne pokiaľ ide o doterajšie plnenia žalobcovi z titulu nárokov na náhradu škody na zdraví aj vo vzťahu k okolnostiam, ktorým doteraz nevenoval pozornosť, napr. za aké konkrétne ujmy a v akom rozsahu bolo žalobcovi plnené a či vo veci nejde len o ďalšie navýšenie týchto nárokov na náhradu škody na zdraví. Za týmto účelom doplní dokazovanie v zmysle návrhov strán a vo veci opätovne rozhodne. V rozhodnutí sa - na základe doplnených zistení - opätovne vysporiada i s otázkou vecnej legitímácie strán a novo vyhodnotí námietku premlčania nároku žalobcu. Ak súd prvej inštancie i po doplnení v naznačenom smere ustáli, že vo veci čo i len čiastočne ide o nárok na ochranu osobnosti, vysporiada sa i s námietkami strán, že prípustnosť peňažnej satisfakcie v rámci prostriedkov ochrany osobnosti je opodstatnená len tam, kde zmenšenie a vyváženie ujmy nemožno napraviť inak, a prípadné priznané plnenie z toho nároku odôvodní i v súlade s požiadavkami z hľadiska princípu právnej istoty komparáciou priznávaných plnení v iných obdobných veciach, resp. inými interpretačnými hľadiskami. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania /§ 396 ods. 3 CSP/.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).